

december 2017

Vavrincov informačný občasník

Vianočný špeciál

Noviny MČ Košice - Lorinčík

č. 6/2017

Prianie k Vianociam a do nového roka

„Panta Rhei – všetko plynie“ – povedal raz známy grécky filozof Herakleitos. Ani netušil akú pravdu vypovedal a ako výstižne označil náš čas i spôsob života. Rýchlo a bez hlbšieho zamyslenia dnes plynie čas. Hádam až práve na obdobie vianočných sviatkov. Sviatkov, pri ktorých sa na malú chvíľku zamyslíme, rozveselíme, skrášime seba i svoje okolie a vnútorne sa upokojíme. Sviatkov, kedy si viac ako inokedy spomenieme na Ježiša Krista a jeho trápenie, ktoré pre nás podstúpil a sebareflexne sa zhodnotíme, či sme sa aj my počas roka urobili niečo pre druhého. Verím, že áno. Verím a viem, že v každom z vás je veľa lásky a ľudskosti, veľa súdržnosti a spolupatričnosti. Viem, že sa dokážete nadchnúť pre dobrú vec a nezištne pomôcť druhému v núdzi. A aj preto si zaslúžite v radosti a zdraví prežiť blížiac sa sviatky, pohodovať, zaspievať si, ba i zatancovať. Dovoľte mi, milí spoluobčania, aby som vám v mene svojom, v mene zamestnancov úradu mestskej časti, v mene poslancov miestneho zastupiteľstva i v mene redakčnej rady poprial krásne a príjemné prežitie vianočných sviatkov a do nového roka veľa síl a energie, pevnú vôľu a zdravie, veľké predsavzatia a aj ich napĺňanie, a tiež nádej, inšpiráciu a radosť. Ďakujem vám.

váš starosta

Milí obyvatelia Lorinčíka, pokojné, láskou a porozumením naplnené vianočné sviatky a Bohom požehnaný rok 2018.

vám praje Bethesda Senior n.o. - zariadenie pre seniorov

Všetkým vám želim požehnané vianočné sviatky, veľa pokoja radosti a lásky. Nadovšetko pravej pokory, nech jasná svieca večným svetlom všetkým zahorí.

vám praje váš Martin Novotný - farár

Za našu kláštorňú komunitu prajem všetkým obyvateľom Lorinčíka milostiplné sviatky Božieho narodenia. Nech Ježiš prinesie pokoj a požehnanie do našich rodín i spoločenských.

vám praje br. Andrej OCD

Slávte sviatky v pokoji bez stresu a zhonu. Aby ste si oddýchli v kruhu svojich priateľov a Vášmu srdcu najbližších.

vám praje pán MUDr. Andrej VRZGULA - prednosta chirurgickej kliniky Nemocnica Košice – Šaca

Tradičný vinš k novému roku

Šťastlivý nový rok zo srdca vám hlásame,
keď vám náš vinšok do domu prinášame.

Starodávna krásna obyčaj panuje,
keď jeden druhému Nový rok vinšuje.

I my teraz k nebu srdce pozdvihujeme
a od Pána Boha toto vyprosujeme:
Šťastie, zdravie, život pekný, dlhý,
úrodu na poli, v dome zdar žiadaný.

Dietkam prajeme svornosť, poslušnosť rodičom,
nevinnú veselosť pannám i mládencom.
Manželom, manželkám radosť obapolnú,
jeden ku druhému oddanosť nezlomnú.

Starcom i starenám vidiny ich staroby by plynuli mile
a tak prežívali všetky roka chvíle.

A po tejto časnosti,
aby sme sa dostali do nebeskej radosti.

Vianoce kedysi

Predvianočné zvyklosti a tradície sú aj v dnešnej dobe neoddeliteľnou súčasťou života mnohých ľudí. Aj keď sa viaceré zvyky a rituály dodržiavajú v obmedzenej miere a prevažne obyvateľstvom na vidieku, naďalej sa odovzdávajú ďalším generáciám. Sviatočná atmosféra počas vianočného cyklu trvala od 24. decembra do 6. januára. Dotvárali ju kedysi nielen rôzne zvyky a povery, ale aj vianočné hry v podaní ľudových divadiel. Motívy hier zľudovali a navrstvili sa na obrady zimného slnovratu založené na koledovaní, vinšovaní a obdarúvaní.

Na vidieku gazda zavčas rána obviazal stromy slamou, aby pocítili teplo Vianoc a na jeseň priniesli bohatú úrodu. V maštali vložil dobytku do pysku kúsok oblátky natretej cesnakom, aby ich obchádzali choroby. Gazdiná prelomila prvý upečený koláč nad teľnou kravou, aby sa šťastne otelila. Až do východu prvých hviezd sa držal pôst. Ešte pred štedrou večerou bolo treba urobiť obrady a úkony, ktoré mali obyvateľov domu ochrániť pred zlými duchmi a trápeniami, pole a záhradu pred pohromami a statok pred chorobami a uhynutím. Celá rodina sa zoradila za gazdom, ktorý sa vybral po gazdovstve s kadidlom v rukách. Gazdiná cesnakom robila kríže na dverách a oknách domu, vrátach do dvora a maštale. Rodičov nasledovali deti a všetci odriekali otčenáš. Popri kadidle, sviečkach, otčenáši a cesnaku sa vraj zlí duchovia najviac báli silnej, súdržnej a veľkej rodiny.

Štedrý večer - najkrajší sviatok kresťanov v roku - sa podľa ľudových zvykov začínal väčšinou pri východe prvej hviezdy a jej zjavenie sa oznamovalo strelbou či zvonením zvonov. Až vtedy sa na stole zapalovala sviečka.

Vianočný stromček v dnešnej podobe na vidieku nemávali. Ten na slovenský vidiek zavítal až začiatkom 20. storočia. Domy bývali najprv vyzdobené slamou a ihličnatými vetvičkami. Prvé stromčeky viseli z hrady, zo stropu a boli maličké. Boli ozdobené slamou, neskôr vznikali ozdoby zo šúpolia, orieškov či jednoducho viseli jabĺčka... Vianočný stromček sa vyvinul zo starého ľudového zvyku, spojeného s donášaním zelenej ratolesti do domu v čase zimného slnovratu. V zelenom prúte totiž koloval život a jeho sviežosť mala zahnať zlých duchov. Až neskôr získal vianočný stromček najmä dekoratívnu funkciu, keď v neľútostnej tmavej zime tešil svojou zeleňou. Postupne sa pridali rôzne ozdoby. Na štedrovečernom stole bol vždy biely obrus s červenými nitkami. Červená sa považovala za ochrannú farbu. Pod stolom bola slama, ktorá pripomínala, že Ježiš sa narodil v maštali na slame. Nohy stola boli zviazané reťazou, na ktorú si všetci vyložili nohy, aby boli silní a pevní ako tá reťaz. Zároveň, aby vydržala súdržnosť rodiny. *(pozri foto z výstavy Mestského múzea v Zlatých Moravciach)*

Štedrá večera bola výlučne rodinnou záležitosťou. Gazdiná cesnakom v mede urobila mužovi i deťom na čelo krížik, gazda rozkrojil najkrajšie jablko a každému dal z neho kúsok, čo znamenalo, že rodinu tvorí každý jej člen, ako kúsky tvoria jabĺčko. Kedysi bolo 12 chodov. Ale chody boli malé, nebolo to o skutočnom množstve, boli symbolické, aby sa tak prejavila hojnosť. Na začiatku teda nesmeli chýbať oblátky s medom a cesnakom. Rodiny si objednávali na počet členov, zvyčajne jednu pre jedného člena rodiny. Medové krížiky sa dávali na čelo deťom. Druhý chod bolo víno alebo hriatô. Tretí chod bola polievka, ktorá bola regionálna (hríbová, šošovicová alebo kapustová polievka s hubami a sušenými slivkami). Potom prišla na stôl kaša – „Ježiškova kaša“. Neskôr bobaľky, pupáky omastené alebo pirohy či tatarčené, prívarky boli ďalším chodom. Aj ryba mala svoje miesto.

Na vyzdobenom stole bývali placky z chlebového cesta, osúchy, pupáčiky, lekvárové koláče, tvaroh, mak i pohár medu a hrnček mlieka. Potom štrúdle alebo vajgle, koláče z kysnutého cesta naplnené makom, jablkami alebo tvarohom. Nakoniec ovocie či oriešky. Takto prestretý stôl symbolizoval aj vďaka roľníka za dary zeme.

Symbolika darov súvisela s kresťanským narodením Krista ako dar Boží pre ľudstvo, tiež Ježišovi sa doniesli dary. Darčeky kedysi boli skromné, vyrobené otcom z dreva, alebo ušité mamičkou. Otcom sa dával tabak, mamičkám šatka, mladším dievčatám stužky do vlasov... Peňazí nebolo veľa, ľudia nechodili do práce, žili z toho, čo sa im urodilo, alebo čo si vychovali, prípadne čo predali.

Zopár vtipov z knihy Jána L. Kalinu „Tisíc a jeden vtíp“ z roku 1969

Kandidát na starostu obce pred voľbami odchádza z domu a lúči sa s manželkou. Do videnia starká! Alebo sa vrátim ako starosta, alebo triezvy.

***

Pán doktor ja som nerozhodný! ..... Alebo nie som ?!

***

Lekár ordinuje dôchodcom. Pýta sa prvého:

-Aký máte dôchodok?

-Tisíc dvesto korún mesačne.

-Pomaranče, mandarínky, banány, to je to najzdravšie! A Vy?- pýta sa druhého.

- Osemsto korún.

- Jablká, jablká sú plné vitamínov! A obráti sa na tretieho dôchodcu.

-A Vy?

-Štyristo korún, prosím....

- Čerstvý vzduch, čerstvý vzduch pomôže!

***

V električke sedí chlapec a z nosa mu visí dlhá sviečka.

- Chlapec, nemáš vreckovku? – pýta sa ho pohoršená staršia pani, sediaci naproti.

- Mám, ale nedám! – cerí sa sopľoš.

***

Mamka sa hnevá, že si malý Ferko nechce odvyknúť strkať prst do noštek.

Keď s tým neprestaneš, budeš tučný ako ujo Karol!

Na druhý deň cestuje Ferko s mamou v električke a vidí tam objemnú paniu v požehnanom stave.

Celou cestou sa na ňu usmieva, až sa ho tá pani spýta, či ju pozná.

- Nie, - vraví Ferko, - ale viem, čo ste robili!

***

- Mamička, až vyrastiem, dostanem takého muža, ako je otecko?

- Samozrejme, Anička.

- A keď sa nevydám, bude zo mňa taká stará panna ako je teta Amálka?

- Áno, bude!

- No, to som teda v riadnej kaši!

Zopár múdrostí z knihy Jána L. Kalinu „Tisíc a jeden vtíp“ z roku 1969

Máme sa horšie ako vlani, ale nie tak zle, ako sa budeme mať o rok.

Optimista vyhlasuje, že žijeme v najlepšom možnom svete. Pesimista sa obáva, že je to pravda.

Nijaký učenec z neba nespadol, ale idiotov ako by zhadzovali.

Zariadte aby sa statočnosť viac vyplácala ako krádež, a nebude viac krádeží.

Úspech je niečo, čo Ti ostatní nikdy neodpušia.

Diplomat je muž, ktorý si pamätá dátum narodenia ženy, ale zabudol jej vek.

Stretnutie pri novoročnom ohňostroji

Snáď najrušnejším dňom v roku je Nový rok. A tak držiac sa tradície, aj tentokrát sa 1. 1. 2018 od 17.00 h rozozvučí hudba na „otočke autobusu“, otvorí sa stánok so starostovskou kapustnicou a poslanceckým punčom. Oči všetkých sa uprú k nebu, aby neprišli o krásu ohňostroja. **Pozývame vás spolu s deťmi na akciu privítania nového roka a aj takouto formou sa chceme podeliť o zábavu a radosť, pár milých susedských slov a nemiznúce úsmevy.** Zároveň vám ďakujeme za ľudskosť a spolupatričnosť v roku 2017 a do nového roka prajeme pevné zdravie, silu, vnútorný pokoj a božie požehnanie.

Čo je trendom týchto Vianoc?

Nie je nič nezvyčajné, že trendy sa vytvárajú vo výraznom predstihu. Platí to o móde, nábytku aj dekoráciách. Tie vianočné sa utvárajú takmer dva roky predtým, ako sa my začneme zamýšľať, ako tento rok vyzdobíme náš byt. Väčšina ľudí sa zameriava predovšetkým na to, aká bude dominantná farba dekorácií. V tomto prípade je odpoveď jednoduchá – **biela**. Biele sviečky, dekorácie, ozdoby na stromček aj stromček samotný. Čistá, jednoduchá a nadčasová. Investovaním do bielej dekorácie určite nič nepokazíte a môžete ju využívať dlhé roky. Vianočná výzdoba však nie je len o výbere jednej farby, ale najmä o štýle, do ktorého sa ju rozhodnete vložiť. Trendom sú oslavy vianočnej hravosti, prírodné tóny a geometrické tvary.

Oslava radosti

Hlavnou inšpiráciou tohto trendu je detstvo, hravosť a nostalgia. Postavičky a zvieratká, výšivky a háčkované ozdoby. Tento trend je farebný, bezstarostný, niekedy takmer infantilný. Vytiahnite škatule so starými ozdobami v tvare kominárov a pokojne ich skombinujte s manga postavičkami, vojačkami a bábikami. Tento typ výzdoby môže pôsobiť trochu gýčovo, preto myslite na to, že menej je viac. Farebne je tvorený najmä bielou farbou marcipánu kombinovanou s levanduľovou, černicovou, matnou zlatou a striebornou.

Dotyk prírody

Tento trend je v plnej miere inšpirovaný prírodou, tmenými farbami, jemnými textúrami pripomínajúce piesok, kvapky vody či ľad a námrazu. V bytovom dizajne ide ruka v ruku so škandinávskym typom bývania hygge. Dobrou správou je, že je veľmi nadčasový a mnoho dekorácií si môžete vyrobiť aj svojpomocne. Farebnú škálu trendu tvoria matná biela, jemná ružová, piesková, mäťová, farba prírodného dreva a smotanová.

Geometrický chic

Tento trend sa udržiava už niekoľko sezón a stále sa nepresýtil. Geometrické tvary, diamanty, pravé uhly, ostré línie. Inšpiráciu hľadajte v modernom umení, architektúre, sochárstve. Je to trend, ktorý odhaľuje perspektívu a využíva priestor. Jeho farbami sú lesklá biela v kombinácii so sivou, medenou, zlatou, rubínovou a všetkými metalickými odleskami.

Čítajte viac: <https://zena.sme.sk/c/20677015/farba-vianoc-je-biela-no-vladnu-aj-trpaslici-a-geometricke-tvary.html>

Redakčná rada

Redakcia: Damián Exner, Ing. Mgr. Dagmar Takáčová a Patrik Palko.

Stále platí, že sme otvorení návrhom, nápadom, ktoré si radi nájdeme na e-mailovej adrese: vio.lorincik@gmail.com.

Ťuk sem, ťuk tam

Bol december, blížili sa Vianoce. V Prahe to na vysokoškolskom internáte našej Alma mater hučalo ako v úli. Prebiehalo posledné študijné sústredenie, a každý z nás, diaľkových študentov, sa pripravoval ako mohol, ak nechcel na štátniciach ostať v hanbe. Okrem samotného šturmovania s knihami sme medzi tým aj dokončovali diplomové práce. Ja som mal väčšinu konceptu napísanú už doma, no chýbalo mi ešte zo desať záverečných strán, nuž som si od kohosi požičal prenosný písací stroj. Na druhý deň, len čo som dopísal poslednú stranu, vraví mi môj izbový kamarát Karol Mráček, aby som mu požičal stroj. Že len jednu jedinou, poslednú stranu potrebuje prepísať. A ja mu na to, že to nie je dobrý nápad, lebo požičané sa vraj nemá požičiavať ďalej; to mi napokon kládol na srdce i majiteľ písacieho stroja. A on, aby som sa nebál, že on vie so strojom zaobchádzať. A dá pozor.

Zaobchádzať vedel, všetka česť, i pozor dal. To hej, lenže... Bleskovo založil papier, napriahol prsty... Padlo zopár rezkých, ba možno až prirezkých úderov, a hneď po prvom napísanom slove sa zo stroja odlomilo písmenko „a“. Taký zvláštny „ťuk“ pri tom zaznel, keď úbohé písmenko skokom opustilo typovú páku. Na Karolovej tvári sa objavil ťažko definovateľný, smutný a nechápavý výraz.

— Vidíš, Karči, som ti vravel, — prerušil som znepokojene trápne ticho, — nemal som ti požičiavať požičané.

— Sváka jeho! — skrúšeným hlasom zhodnotil przniteľ písacieho stroja svoj výkon. Keď použil výraz „sváka“, to už muselo byť čosi vážne; týmto zvláštnym pojmom zbytočne neplytval. Nasledovala veta, vlastne otázka, ktorá musela zákonite prísť: „Čo teraz?!“

Keďže Karol i ja sme sa považovali za slušných ľudí, nebolo pochyb, že stroj bude treba čo najrýchlejšie opraviť a vrátiť majiteľovi – vtedy prenosný písací stroj stál hádam aj celú jednu výplatu. Tak sme sa vybrali do centra stavežatej. S písacím strojom v kufríku, i s odlomeným písmenkom.

Prenosný písací stroj nebol príliš ťažký, ale zase ani najľahší, preto sme ho niesli striedavo – možno aby sme tým zároveň deklarovali aj svoju spolu zodpovednosť za jeho momentálne neblahý stav. Trochu peši, trochu metrom, a o chvíľu sme sa vynorili na Václavskom námestí; veď kde inde sme aj mali začať pátranie. V žiadnom prípade sme ani na okamih nepochybovali o tom, že v Prahe bude nejedna opravovňa písacích strojov, akurát že predtým ešte neboli ani Zlaté stránky ani internet, aby sme si to poľahky vopred zistili. A napokon, keby už bol býval internet, asi by sme nepísali diplomovú prácu písacím strojom, a možno by dokonca už nebol ani socializmus. Nejako sme ale po chvíli chôdze pochopili, že na vianočnými svetielkami a girlandami vyzdobenom Václaváku nám pšenica neporastie, pretože v tejto výkladnej skrini československého socializmu bolo už aj vtedy vysoké nájomné. Príliš vysoké na to, aby ho nejaký mechanik opravár utiahol. Zamierili sme preto do odľahlejšej časti mesta, smerom k Malej Strane. Nebol som v Prahe už skoro večnosť, takže naozaj nemôžem poslúžiť presnejšími koordinátami. Kráčali sme neúnavne hádam dvadsať minút po hrboľato vydláždených, úzkych starobylých uličkách, až sme napokon v oblúku jednej z nich našli to, čo sme hľadali. To sme si vydýchli: „Opravná písacích strojů“ – hlásal vyblednutý vývesný štít nad skromným výkladom, ktorý nemal žiadnu vianočnú výzdobu. Situáciu tak zachraňoval jedine zvonček nad dverami, ktorý však opravárovi klinganím nesignalizoval blížiac sa Vianoce, ale že sa k nemu blíži ďalší nešťastník.

Starý pán za pracovným pultom pokyvkal nad našim problémom sivou hlavou s tým, že na druhý deň to bude hotové. Slovo dodržal a Karol s ťažkým srdcom zanechal uňho päťdesiatku – v tej dobe to bol relatívne veľký peniaz, najmä ak zoberieme do úvahy, že toľko ho vyšlo napísanie jediného slova. Ale nedalo sa nič robiť, za chyby sa platí. Opravár urobil čo mohol, i keď po jeho činnosti ostali na stroji stopy v podobe očadenia okolia privareného písmenka. A ako kriminalistovi mi bolo jasné, že to „ačko“ by už nikto nedokázal pripevniť na pôvodne miesto presne tak, ako ho tam umiestnil výrobca. Hovorilo sa tomu v našej expertíznej brandži, že opravou vznikol vynikajúci markant pre identifikáciu písacieho stroja. Pochybujem, žeby niektorý majiteľ písacieho stroja túžil po takýchto špecialitách. Dalo sa predpokladať, že ani ten, čo mi ho požičal. To všetko nás ale vtedy nezaujímalo, boli sme radi, že stroj je v poriadku. Dali sme ho do originálneho kufríka, ktorý kamarát

pevne chytil do rúk. Nezabudli sme ani na spôsobné „nashledanou!“ a pobrali sme sa preč. Takto sme sa v dobrej nálade dostali znovu na rušný Václavák. Karol už nedovolil, aby som kufrík niesol aj ja, vraj „opatrnosti nie je nikdy nazvyš“. Vykračoval pyšne vedľa mňa, kufrík sa mu aj s rukou pri chôdzi mierne pohojdával akoby do taktu s nohami. Napriek tomu, že bola zima, po snehu nebolo ani stopy, ba i slniečko pekne svietilo na bledomodrej oblohe. Pre okoloidúcich musel byť na nás pekný pohľad: dvaja mladí usmievať sa fešáci, vykračujúci si v žiari pražského slniečka. A ešte k tomu aj inteligenti, čo mohli tí bystrejší dedukovať podľa kufríka písacieho stroja v ruke jedného z nás. Hotové stelesnenie optimizmu, svet gombička; takých pekných dní v živote človeka nie je veľa. Tak sme si tam pohodovo vykračovali, tu i tam hodiac obdivné pohľady na vianočnú výzdobu najrušnejšej ulice Československa.

Čo to...?! Čosi nás prudko predbehlo. Kdesi od kolien vyletelo oblúkom dohora čosi sivé. Potichučky letelo zo dva metre, aby potom s rachotom dopadlo na chodník. Ešte raz trošku podskočilo ako podstrelený zajac, a keď znovu dopadlo, boli pomyselné zajace už dva: kufrík a písací stroj. Pekne tam pred nami ležali bez života, povykrúcané až hrôza. Nedá sa dokonale opísať, ako na tie kôpky nešťastia pozeral môj kamarát s rukou ešte vždy zmeravenou pred sebou. Z jej zovretej dlane ako boxer i výkričník nevďačného ľudského osudu v jednom, trčala rukoväť kufríka. Žiaľ, bez neho a jeho obsahu.

— Sváka! — precedil cez zuby nešťastník. Ak dokázal nezahrešiť vtedy, určite už nikdy. Svätý muž!

V prvom momente mi bolo do plaču skoro ako jemu. No vzápätí mi došlo, že nie z mojej ruky bol ten nešťastný prístroj vymrštený do diaľav chodníka. A tak plač neprišiel, no čo bolo horšie, začalo ma dusiť od smiechu. Napokon som nevydržal a smial som sa na celý Václavák. Ten smiech bol naozaj úprimný, a možno skôr úprimne škodoradostný – sústrastne rozhodne nie. Ale nedalo sa inak. Až ma pichalo za ušami. Postupne som sa upokojil; nepochybne k tomu prispeli vyčítavé pohľady môjho spoločníka i narastajúci dav zvedavého pražského publika.

Chvatne sme pozbierali kôpky (treba totiž priznať, že okrem dvoch „zajacov“ tam polihovali ako okotené zajačiky i nejaké tie drobnosti) a vybrali sa späť k starému opravárovi. Svet už nebol gombičkou, i slnko zašlo za snehový mrak. Do útrob opravovne však šiel už len Karči, mne sa tam nežiadalo. I tak som si však vedel celkom trojrozmerné predstaviť, ako tentoraz „mistř“ opravár pokyvkať sivou hlavou nielen nad písacím strojom, ale už aj nad zákazníkom.

Už len sprostredkovane môžem doplniť, že tentoraz to nebolo za päťdesiat, a ani za jeden deň.

I ja som si kúpil o nejaký rok nato malý prenosný písací stroj. Krásny, pomarančovej farby. Neveľmi rád ho však držím za rukoväť. Nie kvôli Karolovej skúsenosti. I mne sa totiž vyšmykol ten juhoslovanský beťár z patentného obalu. Hneď v prvý deň a sám od seba. Rukoväť s obalom ostala v ruke, stroj na koberci. Ešteže tak. Radšej som ho potom nosieval pod pazuchou. A teraz už vôbec.

Úryvok z pripravovaného 2. dielu knihy Jána Dreveňáka BOLI ŽE TO ČASY!

Vianočná pošta Z knihy Moniky Šolcovej – Rozdávaj lásku

Vianočná pošta letí z diali,
vždy o tomto čase,
čakajú ju veľkí, malí,
zachvejú sa srdcia naše.

Matka píše deťom,
že by chcela byť s nimi,
zatiaľ čo iných opatruje
tam v ďalekej zemi.

Či to všetko stojí za to,
nech odpovie si každý sám,
v čase, keď vianočná pošta
prichádza ku všetkým nám.

Mnohých núdza z domu odvolala,
keď roboty je málo
a každý chce dobre zarobiť,
aby to za to stálo.

Otec tam v cudzine,
sám a smutne hľadá,
v duchu rukami zrobenými
svojich drahých hladí.

Nech celým svetom znie,
tá najhlavnejšia správa,
že Syna nám porodila
najsvätejšia Panna.

Dúfajúc v to najlepšie
prácu nájdú v zahraničí,
nemysliac na to častokrát,
že odlúčenosť vzťahy ničí.

Či mladé lásky odlúčia sa,
veď treba zarobiť na byt
a oni tiež tak veľmi
chceli by na Vianoce spolu byť.

Nech táto správa navždy
spojí všetky rodiny,
veď Toho, čo zrodený je,
nenahradí nik iný.